

Vĩnh Biệt Cung Trầm Tưởng

Cung Trầm Tưởng đã không còn! Anh nằm đó, cái xác đó, cái hồn bay đâu? Người thân anh đến, cúi đầu, bạn bè anh đến, nói câu kính chào!

Phần tôi, tôi biết làm sao? Cách ngăn sông, suối, cách nào mà thăm? Ngày xưa, đã rất xa xăm, chúng ta hai đứa hành quân khác miền...

Mỗi người một nhiệm vụ riêng, tròn trăng khuyết nguyệt ngọn đèn Lyon! Không chia tay đã nào nùng, giờ, chia tay nói không cùng...tiễn đưa!

Cung Trầm Tưởng đi vào thơ...từ ngày xưa với bây giờ, thế thôi! Núi sông cách trở nhau hoài, tù chung một chữ, tình hai hướng buồn...

Anh đã mất! Anh không còn! Câu Kinh khói quỳên vô thường có, không! Phạm Duy nắm bắt ngũ cung / vẽ ra âm nhạc đau lòng anh chưa?

Nói là chưa là chưa, chưa...núi sông chất chật con đò mình bơi...Trời của anh vẫn bầu trời, có mây trắng, có ngược xuôi, có tình!

...có Los Angeles, có Paris, có hình / anh bay trong khói, anh nhìn như sương!

Trần Vấn Lệ